

Sygn. akt *XVII AmC 29/13*

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: **SSO Jacek Łabuda**

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 listopada 2013 roku w Warszawie sprawy

(...) **M. zamieszkałego w Ł.**

(...) **B. zamieszkałej w W.**

o **uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone**

postanawia:

1. odrzucić pozew
2. przejąć na rachunek Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód jest zwolniony

SSO Jacek Łabuda

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2012-12-31 powód – M. M. (2) zamieszkały w Ł. – domagał się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień o treści: „(...)zastrzega sobie prawo do zmiany regulaminu.” zawartego we wzorcu umownym, którym posługuje się pozwany – A. B. zamieszkała w W..

Sąd zważył, co następuje:

Pozew podlega odrzuceniu.

Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 3 grudnia 2012 roku (sygn. akt VI ACa 934/12) rozważając problematykę rozszerzonej prawomocności stwierdził, iż wpisanie do rejestru klauzul niedozwolonych postanowienia o treści tożsamej z zapisem będącym przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie stanowi wystarczającą przesłankę do odrzucenia pozwu w trybie art. 199 § 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 479[43] kpc, w świetle którego wyrok prawomocny uznający postanowienie wzorca umowy za niedozwolone i zakazujący stosowania go ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania postanowienia do rejestru, o którym mowa w art. 479[45] § 2 kpc.

Sąd Apelacyjny powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2003 roku (III CZP 95/03) stwierdził, że tzw. rozszerzoną prawomocność materialną wyroku uwzględniającego powództwo należy rozpatrywać nie tylko w kontekście mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, ale także powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 kpc. Wskazał, że „powaga rzeczy osądzonej wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza – od chwili wpisania tego postanowienia do rejestru (art. 479[43] w związku z art. 365 i art. 479[45] § 2 kpc) – ponowne wytoczenie powództwa w tym przedmiocie, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której wydano wyrok”. Sąd ten wyjaśnił, że tożsamość stron procesowych, stanowiąca warunek istnienia rei iudicatae zachodzi zarówno, gdy w obu sprawach uczestniczą te same strony, a także gdy zamiast strony wcześniejszego procesu występuje jej następca prawny, bądź inna osoba objęta rozszerzoną prawomocnością.

Podobne postanowienie do zaskarżonego w niniejszym postępowaniu zostało już wpisane do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i widnieje w nim odpowiednio między innymi pod pozycją 4060. Skutkiem powyższego klauzula kreuje identyczne normy prawne.

Niemniej jednak za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają nie tylko argumenty jurystyczne, lecz także względy celowościowe i funkcjonalne, w szczególności zbędność prowadzenia kilku postępowań, wśród których każde kończyłoby się identycznym rozstrzygnięciem merytorycznym.

Ponadto w ocenie Sądu, powielanie publikacji tych samych norm w rejestrze Prezesa UOKiK, przy braku możliwości rewidowania jego dotychczasowej treści pozbawia tenże rejestr w znacznym zakresie waloru użytecznego instrumentu dostarczającego wiedzy o nieuczciwych praktykach rynkowych w odniesieniu do stosowania przez przedsiębiorców w obrocie z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych po myśli art. 385[1] kc.

W konsekwencji za niedopuszczalne uznać należy ponowne wytaczanie powództwa obejmującego identyczne żądanie przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której zapadł wyrok, zwłaszcza, że korzystanie przez przedsiębiorcę z klauzul uznanych za abuzywne i wpisanych do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK umożliwia wszczęcie postępowania regulowanego przepisami art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz art. 26 i art. 27 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U.2007.50.331 ze zm.) zmierzającego do przymuszenia przedsiębiorcy do stosowania uczciwych praktyk rynkowych. W ten sposób dochodzi do osiągnięcia celu niniejszego postępowania jakim jest ochrona interesu publicznego realizowana poprzez wyeliminowanie z obrotu postanowień naruszających interesy konsumentów, natomiast jedynie w sytuacji, gdy zapis nie znajduje się w rejestrze prowadzonym przez Prezesa UOKiK, orzekanie o niedozwolonym charakterze postanowienia wzorca umowy byłoby konieczne.

Na marginesie należy wskazać, że pozwany mógł zostać przed wytoczeniem powództwa poinformowany o zauważonych nieprawidłowościach, co potencjalnie spowodowałoby szybszą zmianę nieprawidłowego regulaminu i nie narażałoby obu stron na dodatkowe koszty związane z procedurą sądową, a tym samym w sposób rzeczywisty przyczyniałoby się do polepszenia jakości obrotu na rynku konsumenckim.

Wobec powyższego Sąd na mocy art. 199 § 1 pkt 2 kpc z związku z art. 479[43] kpc orzekł jak w sentencji postanowienia.

Ponieważ powód w sprawie jest zwolniony od kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), nie obciążono go opłatą od pozwu.

SSO Jacek Łabuda

Zarządzenie:

(...)

SSO Jacek Łabuda